І чужому научайтесь,
й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації:
'Svoboda', 81-83 Grand St.,
Jersey City, N. J.
Тел: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740

РІК LXIV. Ч. 204. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 23-го ЖОВТНЯ 1957 — ЦЕНТІВ 5 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, OCTOBER 23, 1957 No. 204. VOL. LXIV.

НЮ ЙОРК ТРІЮМФАЛЬНО ВІТАВ БРИТІЙСЬКУ КОРОЛЕВУ ЄЛИСАВЕТУ II

Н. Йорк. 21. жовт. (Л.О.О.). Після Вашингтону теж і Ню Йорк вийшов на свій рахунок та пережив небувалий день привітань „з божої ласки королеви Сполученого Королівства, Північної Ірляндії та інших посілостей і територій, голови британської спільноти народів Коммонвелту, оборонця віри, Єлисавети II". Тільки що нюйорську публіку менше цікавив офіційний титул і протокол взагалі, їй хотілося побачити „чарміґ Ліз" і її „дюка", хотілось повітати на Бродвею англійську королеву.

В непам'ять пішли колишні суперечки і кровопроліття і — як пише Фред И. Кук: „британські й американські прапори повівали разом вздовж долішнього Бродвею так, неначе б не було неприємностей 1776 року, а сонце світило весело, незаслонене тінню „Спутніка"..." Мабуть, що якби і сам Джордж Вашингтон воскрес був на цей час, і його були б змобілізували до вітань сотні тисяч американського жіноцтва, що залягли в пишних строях Бродвей і кричали „Гай, Ліз".

Нюйорська програма королівських відвідин почалася привітанням її губернатором Гарриманом в Стемплтоні; переїздом на військовому поромі до мангеттенської пристані Батері, звідкіля в супроводі мейора міста Вагнера тріюмфальна кавалькада автомашин, супроводжена кінною поліцією, подалась під ентузіястичні оклики публіки до міської ратуші. Офіційний церемоніял вписання в книгу гостей міста і прийняття в готелі Волдорф-Асторія закінчили першу, так сказати б, чисто нюйорську частину програми, залишаючи вчасне пополудне на відвідини і промову перед пленумом Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй.

Велика заля нарад ОН ще, мабуть, не була за весь час свого існування так вщерть виповнена делегатами, пресою й публікою, як з нагоди цих королівських відвідин Від Громика, а тим самим і „нашого" Паламарчука починаючи, а на неофіційних спостерігачах воюючого Альжиру кінчаючи — чорнів вечірніми одягами делеґатський паркет, поперетиканий веселкою барв розкішних туалет кращих половин світового, дипломатичного інтернаціоналу. В це море голів впровадив королівську пару президент 12 сесії Генеральної Асамблеї ОН сер Монро в товаристві генерального секретаря Гаммершильда, після чого Єлисавета II і князь консорт Филип зайняли спеціяльно з цієї нагоди уставлені два фотелі, тут же перед президіяльною трибуною.

Короткий привіт сер Монро і до мікрофонів на підвищенні підходить символ британського Коммонвелту — скромна з вигляду і може навіть дещо змучена неминучим протоколом і його обов'язками жінка. Зміст її промови, як зрештою всіх промов англійських коронованих голів, не може бути ані сензаційний ані не може віддзеркалювати особистих поглядів монарха. Ще в 1867 р. Волтер Баґет здефінював політичні права королів британської монархії трьома поняттями: „бути інформованим, заохочувати, перестерігати," — і такими вони остались по сьогоднішній день. Англійські монархи визнали за народом право звеличати символ монархії, а за собою — коритися волі народу. Отже і Єлисавета II прочитала приготований заздалегідь і щодо кожни випрацьований елаборат, в якому була згадка і про великі цілі і завдання ОН, про підтримку, яку їм дають десять народів різних культур і рас обєєднаних в британському Коммонвелті, ну і сердечні побажання не завести покладених в ОН надій народів, та зберегти мир. Тонким дівочим голосом, перекладаним рівночасно на 4 інші офіційні мови ОН — теж жінками-перекладачками, відчитувала молода королевта текст, до якого прислухувалась кілька тисячна авдиторія, що концентрувала свою увагу не так на сухий зміст промови, як на людину, оглядаючи кожний деталь її рожевого капелюшка і сивої сукні та вслухуючись так, неначе б хотіли собі запам'ятати краску її голосу. Бо справді, відвідини й промова Єлисавети II в ОН були всім іншим, тільки не політикою. Це навіть не була якась пом-

(Закінчення на 4-ій стор.)

Королева Єлисавета і її чоловік принц Филип, в товаристві губернатора Гарримана і його дружини, переїжджають військовим поромом із Стетен Айленд до Мангеттену, що його хмародери видно в далині.

Королева Єлисавета в першому і принц Филип в другому автомобілі їдуть по ню-йоркському Бродвею, приймаючи привітання багато-тисячних мас народу.

Шуман зрікся місії творення уряду Франції

Париж. — Колишній прем'єр і міністер закордонних справ 71-річний Роберт Шуман також зрікся місії творення нового уряду Франції, обмежившись до звідомлення про надзвичайно скрутну господарську і політичну ситуацію Франції. Таким чином Франція вже четвертий тиждень залишається без уряду. Президент Рене Коті знову викликав до Елізейського палацу кол. прем'єра Гю Молле та вислав на провінцію літак за Антуаном Піне, дармащо цей останній зазнав невдачі з своєю спробою скласти новий уряд. Центральною проблемою Франції стає її просто безвиглядна фінансова ситуація. За звідомленням, що його склав Роберт Шуман президентові Коті, з кінцем цього року торговельний дефіцит Франції дійде до астрономічної цифри 400 більйонів фр. франків, себто $952,000,000. Резерви золота й чужих валют в державному банку майже вичерпані. Уряд запозичився в державному банку на 350 більйонів франків ($833,000,000,-000) і на 1 листопада припадає перша зворотна рата у висоті 50 більйонів франків, якої нема як заплатити. Колишній міністер заморських посілостей Франції Гастон Дефер оприлюднив статтю, в якій твердить, що Франція річно мусить видавати на непродуктивні цілі — війну в Альжирі — від кругло одного до півтори більйона долярів, — і саме це найбільше її руйнує. Французькі часописи з найбільшим признаням висловлюються про наполегливі старання президента Коті розв'язати сучасну кризу уряду, але — не бачать виглядів на швидкий успіх.

4 скандинавські держави узгіднюють свою економіку

Стокгольм. —Після довгомісячних студій спільна міжміністерська Комісія для скандинавської економічної кооперації оприлюднила на 1,200 сторінок звіт з конкретними рекомендаціями створити спільну організацію тісної економічної співпраці. Двома найголовнішими постановами такого нового господарського бльоку має бути скасування внутр. митних бар'єрів для 80% товарового обороту між чотирма скандинавськими державами та створення Скандинавського Інвестиційного Банку з мінімальним основним капіталом 300 мільйонів долярів. Він важливий особливо з уваги на приналежність туди Фінляндії, а також подекуди Швеції, політично-невтральних країн, бо через безпосереднє сусідство з Совєтами загрожених большевицькою потугою та у великій мірі залежних від совєтського торговельного ринку. За цим пляном, всі чотири скандинавські країни мали б спільні тарифи для ввозу товарів з-поза скандинавських країн. Передбачається тісніша співпраця в ділянках торговельної і фінансової політики, дослідів, навіть високого шкільництва щодо економічних наук. Скандинавські країни мають на увазі — за пресовими коментарями — у швидкому часі ратифікувати виготовлений згаданою вище Комісією договір, щоб могти виступати як одностайний і господарсько важливий партнер супроти 6-членного Европейського Спільного господарського ринку (Франція, Зах. Німеччина, Італія, Голляндія, Бельгія і Люксембурґ) та минулотижневої постанови 17-ох держав про спільний господарський обшир. Між отими 17 державами є Швеція, Норвеґія і Данія, але нема Фінляндії. Тепер вона була б тісніше пов'язана з отими західньоевропейськими економічними організаціями, всупереч невдоволенню Москви.

Східньо-німецькі комуністи повторюють давні обіцянки

Берлін. — Центральний комітет німецької комуністичної (формально: з'єдиненої соціялістичної) партії оприлюднив довжелезну промову свого головного секретаря і першого віце-прем'єра, Вальтера Ульбрихта, в якій той комуністичний ватажок кидає громи на „занедбання" в продукції товарів першої потреби. За коментарями західньо-берлінської преси — він властиво критикує сам себе, бо всі дотеперішні господарські пляни та їх виконання були залежні також у першій мірі від нього самого. Він обіцяє тепер знову більшу кількість ужиткових предметів, кращий одяг, ліпший харч і пристойніші помешкання для працюючих людей у Східній Німеччині. Однак водночас, ідучи по лінії совєтської політики, підкреслює знову, що треба в першу чергу дбати за нормальну продукцію „основних галузей промислу", себто вугілля, елекричної енерґії і важливої у Східній Німеччині хемічної промисловости.

В Єгипті колишні міністри засуджені на довгорічну в'язницю

Каїро. — В минулу неділю 20 ц. м. проголошено присуд у тайному військовому суді, перед яким стояло 13 цивільних і військових підсудних, колишніх чільних державних діячів і високих старшин. Усіх обвинувачувано у змові проти уряду президента Гамаля Абдель Нассера та в плянуванні атентатів на нього самого і його найближчих співробітників. Колишнього міністра закордонних справ Єгипту Салях-ель Діна, якого свого часу був прославлюваний в Єгипті як національний герой за його успішні переговори з Англією в справі передачі Суезу під єгипетську суверенність, засуджено на 15 років в'язниці, а колишнього військового міністра Абдель Фатах Гассана на 12 років. Чотирьох підсудних на чолі з бриґадиром Ахмедом Атеф Нассаром засуджено на досмертну в'язницю. Інших засуджено на менші в'язничні кари, але найнижча була 5 років.

Сержант Ровдес признався до шпигунства в користь СССР

Ню Йорк. — Сержант в активній службі ЗДА 40-річний Рой А. Ровдес признався на судовій розправі в Брукліні, Н. Й., що він в 1952 році, коли перебував на праці в американській амбасаді в Москві, діставав гроші за те, що передавав совєтським агентам відомості про оборону ЗДА. — Ровдес є урядовим свідком в процесі проти полковника Рудольфа Івановича Абеля, якого судять за те, що очолював в цій країні шпигунську сітку, яка працювала для СССР. Але сержант Ровдес не міг пізнати, що він мав якісь безпосередні зв'язки з Абелем, або що він його знав особисто. Про сержанта Ровдеса зізнав попереднього тижня колишній співробітник Абеля шпигун Рейно Гайганен, який твердив, що Абель наказав йому знайти зв'язок із Ровдесом в 1955 році, коли він жив вже в цій країні в Таксоні, Арізона.

ОБ'ЄДНАНІ НАЦІЇ РОЗГЛЯДАЮТЬ СПРАВУ СЕРЕДНЬОГО СХОДУ

ТУРЕЧЧИНА ПРИЙНЯЛА МИРОВЕ ПОСЕРЕДНИЦТВО КОРОЛЯ САВДА. — СИРІЯ ОТЯГАЄТЬСЯ, СЛУХАЮЧИ МОСКВИ. — ІРАК ОСКАРЖИВ МОСКВУ В СІЯННІ НЕЗГОДИ НА СЕРЕДНЬОМУ СХОДІ

Об'єднані Нації. — На вівторок 3 год. по пол. призначено перше засідання Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй в справі скарги Сирії проти Туреччини, що ця остання ніби загрожує війною Сирії та створила небезпеку для світового миру. За пресовими коментарями, Генеральна Асамблея, мабуть, перерве на один день свої наради в цій справі, щоб уможливити савді - арабському королеві Савдові перевести свою посередницьку місію, до якої він добровільно зголосився. Туреччина проголосила свою згоду на посередництво короля Савда та рішення вислати до Савді Арабії місію на чолі з міністром інформації. Однаково З'єдинені Держави, як Англія дуже прихильно поставилися до посередницької місії короля Савда. Зате Совєти — як цього можна було сподіватися — очевидячки невдоволені з цього, не бажаючи собі замирення на Середньому Сході. За пресовими інформаціями, Москва не хоче безпосередньої злагоди між середньо - східніми країнами, а тільки „на ширшій міжнародній базі", себто, щоб вона, Москва, виступала в ролі опікуна арабів та активного й важливого чинника, на Середньому Сході. Сирія мовляв, поставлена через те в незручну ситуацію, бо з одного боку слухає совєтських „дорадників", з другого не може відкидати принципу єдности арабського світу, що його боронить король Савд. Покищо Сирія проголосила тільки заяву, що пресові відомості про прийняття нею „посередницьких заходів" — без виразного названня короля Савда — „не відповідають фактам". Зрештою, сирійський міністер закордонних справ Саляг ель-Бітар висловив вдоволення, що Генеральна Асамблея займеться скаргою Сирії, та приготовлявся до виступу з широкою обороною своєї скарги на пленумі Генеральної Асамблеї. Тим часом у столиці Сирії Дамаску тамошній американський шарже д'аффер Роберт Стронґ передав сирійському урядові офіційне повідомлення з Вашингтону, що — мовляв — уряд Туреччини запевнив уряд ЗДА, що він не задумує атакувати Сирії і що нема причини не вірити тому запевненню. Це американське повідомлення мало дуже заспокоїти сирійські кола. Взагалі, на Середньому Сході — за повідомленням від тамошніх західніх кореспондентів, — менше хвилюються ситуацією, ніж у Москві та в Об'єднаних Націях. Туреччина з свого боку обвинувачує Совєти в зосереджуванні військ над турецьким кордоном, — чому Москва заперечує. В Іраку проголошено офіційний комунікат із закиненням Москві, що вона „створює своїми інтриґами неспокій". Урядовий комунікат іракського уряду рішуче заперечує совєтським твердженням, наче б Ірак брав якусь участь „у змові" ЗДА, Туреччини і Йорданії та плянував атакувати Сирію.

Москва вмішується в передвиборчу кампанію в Туреччині

Анкара. — У Туреччині ведеться тепер передвиборча кампанія, бо вже в найближчу неділю, 27 жовтня ц. р., відбудуться там парляментарні вибори. Найбільшими суперниками є теперішня урядова партія прем'єра Мендереса, Демократична партія, і провідна опозиційна Народно-республіканська партія. Совєтське радіо в передачах турецькою мовою закликає турецьких виборців голосувати на народніх республіканців, компромітуючи ту партію в очах турецьких патріотів, але й вносячи баламутство фальшивими гаслами, що — мовляв — республіканці охоронять турків від війни, а демократи штовхають край до війни. Сам прем'єр Аднан Мендерес, промовляючи перед 100.000-ою масою слухачів в Смирні, закинув большевикам втручування у внутрішні справи Туреччини. Він сам ствердив, що народні республіканці — це теж турецькі патріоти, які не мають нічого спільного з комуністами. Проте Совєти хочуть слабого поділеного на партії турецького парляменту і тому в державному інтересі Туреччини лежить осягнення великої більшости для Демократичної партії — арґументував прем'єр Мендерес. Спорючи з господарськими арґументами опозиції, Мендерес вказав, що в 1950 році було в Туреччині 25,000 автомобілів, а тепер є їх стільки само в одному Істамбулі. — Наступного дня на тому самому місці в Смирні промовляв лідер Народно-республіканської партії, колишній президент Туреччини Ізмет Іноні. Цікаво, що в тій виборчій кампанії майже не говориться про актуальний спір на Середньому Сході.

Найвищий Суд ЗДА відкинув апеляцію Вірджінії в справі інтеґрації

Вашингтон. — Найвищий Суд ЗДА відкинув апеляцію стейту Вірджінії проти рішення федерального суду, який наказав був інтеґрацію шкіл в тому стейті. Внаслідок цього рішення Найвищого Суду ЗДА стейт Вірджінія мусить починати здійснювати об'єднання шкіл, в яких мали б навчатися разом білі й кольорові учні. Рішення Найвищого Суду відноситься до шкіл в двох містах Норфолку і Нюпорт Нюз, які просили Найвищий Суд, щоб відкласти реченець шкільної інтеґрації. Але федеральний суддя Волтер Е. Гоффман вирішив, що домагання цих міст є незгідні з конституцією ЗДА, а Найвищий Суд ЗДА затвердив це рішення, не погоджуючись на відкладення реченця об'єднання шкіл. Стейтовий сенатор Теодор Р. Далтон заявив, що треба буде скликати стейтову леґіслятуру, яка уневажнила б протисеґреґаційні стейтові закони. Цей сенатор є республіканцем, але демократи і надалі поборюють шкільну інтеґрацію.

Англійський прем'єр приїздить до Вашинґтону

Лондон. — Англійський прем'єр Геролд МекМіллен мав у вівторок вечером відлетіти з Лондону до Вашинґтону, перевівши ще в понеділок пополудні нараду з членами свого уряду та взявши — на чолі цілого уряду — участь в урочистому привітанні королеви Єлисавети з її поворотом до Англії з ЗДА. У склад делеґації, що її очолює англійський прем'єр, входять сер Едвайна Плавден, голова англійського Управління для атомових справ (відповідник американської Комісії Атомової Енерґії), сер Ричард Павелл, постійний секретар у міністерстві оборони, колишній англійський амбасадор у Москві сер Вільям Гейтер і ін. У Вашинґтоні перебуває вже англійський міністер закордонних справ Селвайн Ллойд з своїми найближчими співробітниками. Ллойд був в Америці весь час разом із королевою Єлисаветою і тут залишився після її від'лету. Приявність в англійській делеґації Едвайна Плавдена вказує на те, що в американсько-англійських розмовах поважне місце займатимуть справи співпраці в ділянці дальшого розвитку атомової зброї, як теж узагалі в ділянці технології.

На Нюйоркській біржі втрати в одному дні становили 5.6 більйона

Ню Йорк. — В понеділок 21-го жовтня ціни на акції впали на 5,600.000.000 долярів. Це була найбільша знижка цін на вартісні папери від 1955-го року, це значить від вересня того року, коли президент Айзенгавер захворів на коронарну тромбозу. В понеділок продано 4,670.000 акцій, найбільше число впродовж попередніх двох років. В економічних колах не вміють пояснити дійсної причини цієї знижки, яка триває вже майже два місяці, але в попередніх днях вона була мала. Більша знижка триває від того часу, коли почався сирійсько-турецький спір, і коли державний секретар Джан Фостер Доллес заявив був минулого тижня, що ЗДА підтримають Туреччину, коли б на неї напала Сирія за намовою СССР. Але економісти підкреслюють, що знижка акцій спричинена більше економічними причинами, ніж політичними, бо в цій країні позначилася мала затримка в економіці: зменшення особистих прибутків в вересні цього місяця, і зменшування інвестицій в промислові підприємства.

В АМЕРИЦІ

● **На поліційну станицю в Ню Йорку** зателефонували, що якась особа стоїть на мості Квінсборо, збираючись скочити в воду. Поліцисти негайно поїхали на той міст, і застали там 47-річного Філіпа Гріна, який дійсно збирався плигати в воду, бурмочучи про Стіва Бруді, який скочив був у воду з Бруклинського мосту, і нічого йому не сталося. Поліція відвезла Ґріна до шпиталю.

● **Д-р Моріс Р. Гіллеман** із армійського шпиталю „Волтера Ріда" коло Вашингтону стверджує, що вакцина проти азійської інфлюенци не забезпечує цілковито проти цієї недуги. В деяких випадках вона успішна на 70 відсотків, а в деяких ще менше.

● **В арґентинській провінції Меноза** появилося в продажу недоброякісне вино, від якого 13 осіб померло, а кількадесять захворіли.

● **Коло Ред Гавз, Н. Й.,** вантажний поїзд наїхав на чорного ведмедя. Ведмідь важив 200 фунтів.

● **Пожежник Френсіс Філліпс** із Женеви, Н. Й., їдучи автом, наскочив на інше авто. Його страх подвоївся, коли в цьому авті він побачив свого шефа.

● **Робітник Марвін Травтман** працював у глибокій канаві в Мілвокі, Вискансін. Одна із стін цієї канави завалилась, і він був би загинув, якби не обхопив себе руками довкола голови. Таким способом він міг якийсь час дихати, поки його не відкопали.

● **У Лос Анджелесі** випробовувано „телевізійне око", яке дає можливість пілотам „бачити" при всякій погоді. Це „око" заступає шість дотеперішніх приладів, якими послуґувались летуни вночі, під час бурі і т. п.

У СВІТІ

● **Кореспонденти закордонних часописів** повідомляють з Москви, що совєтський уряд викликав своєю антиамериканською пропаґандою в справі Середнього Сходу непередбачений для себе наслідок: підсовєтське населення починає охоплювати передвоєнна паніка.

● **Міністер закордонних справ Ірану Алі Ардалян** страшенно обурився словами міністра закордонних справ Сирії Саляга ель Бітара, який заявив, ніби ЗДА підготовляють змову проти нинішнього уряду Сирії, щоб повалити його „так само, як зробили це в Ірані із урядом Моссадека". Іранський міністер відповів на це: „Ми самі скинули Моссадека (в 1953 році) і для цього не потребували американців". Якщо сирійський уряд не перепросить, Іран зірве з Сирією дипломатичні зв'язки.

● **Новий посадник Західнього Берліну Вільгельм Брандт** заявив, що його місією буде плянувати будівництво в місті у такий спосіб, щоб Берлін міг в кожній хвилині перейняти на себе свою давню ролю столиці об'єднаної німецької держави. Тому в Західньому Берліні почнуть в найближчому часі здвигати цілий ряд нових великих будівель. Широке будівництво, заплянoване Вільгельмом Брандтом, зліквідує тамошнє безробіття.

● **Шах Карім Аґа Хан,** 20-річний студент Гарвардського університету, прибувши до Дар Ес Саляму, в африканській країні Танганіці, коронувався на голову 20-мільйонової мусульманської секти ізмаелітів. Він прилетів в товаристві свого батька Алі Хана і матері з французького роду. Померлий в Женеві його дід Аґа Хан залишив своїй родині багатомільйоновий маєток.

● **Кол. німецького маршала Фердінанда Шернера,** який після повороту з СССР у 1955 р. жив у Німеччині під іншим прізвищем, пізнав на вулиці Мюнхену якийсь німець, важко побив і втік. Потім він повідомив маршала телефонічно, що в такий спосіб хотів помститися за сотні вояків, які терпіли від його жорстокости. При цій нагоді Шернера зідентифіковано і поставлено під суд за різні злочини, доконані ним під час останньої війни. Його засудили на 4½ року в'язниці.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays (Saturday and Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	5.25	Six months	5.25
На три місяці	2.75	Three months	2.75

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

У РОКОВИНИ МАДЯРСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

Рік тому, 23-го жовтня 1956-го року, в столиці Мадярщини, Будапешті, почався один із найтрагічніших актів теперішньої історичної драми: зрив мадярського народу за волю проти комуно-московського окупанта, розчавлений опісля і втоплений у крові совєтськими танками. Історія цього зриву ще в свіжій пам'яті і зайво було б її повторювати. Пригадати б тільки, що почався він з відносно мирної демонстрації, яка домагалась здійснення схвалених попереднього дня на одному із студентських зібрань 16 вимог, між ними: відкликання з Будапешту совєтських військ, перебудови сателітного уряду під проводом Імре Надя, вільних виборів, свободи слова, привернення прав політичним партіям та основних змін в умовинах життя робітників і селян. Комуністична поліція намагалась спочатку не допустити до демонстрації, потім безуспішно пробувала її розігнати, і тоді пролунали перші постріли, які й започаткували ту однаково героїчну, як і трагічну подію, епілог, якої відіграється ще на теперішній сесії Об'єднаних Націй.

Мадярська жовтнева революція вже має в історії своє місце і свою оцінку. Поминаючи такі факти, як дуже несприятлива для неї міжнародна ситуація в зв'язку з рівночасною Суезькою кризою, і спонтанність самого зриву, ця революція, хоч і невдала, залишила деякі основні науки, які повинні бути рішальними в оцінці ситуації та визначуванні дальшої політики.

Першою наукою з мадярської революції є доказ, що сьогоднішня Москва з Хрущовим на червоному престолі є такою самою, якою була за його кривавих попередників, зокрема за „розвінчаного" Хрущовим Сталіна. Брутальна совєтська інтервенція на Мадярщині, убивства жінок та дітей і безпощадне здушення основних вимог народу, що прагне бодай якоїсь незалежности і поліпшення умовин свого життя, доказують, що всі започатковані Хрущовим „відлиги", „зміни" і „полегші" є лише повторюванням відомих уже совєтських хитрощів і підступів з єдиною метою: ще тісніше затягнути московську петлю на шиї поневолених народів.

Другим важливим висновком із мадярського зриву є безсумнівний доказ, що такий зрив взагалі можливий і що він у кращих обставинах і при відповідній підготові може мати успіх. Він потвердив факт, що поневолені Москвою народи не тільки прагнуть волі, але й готові за неї боротись і в боротьбі принести найвищу жертву. В далеко більшій мірі і впродовж значно довшого часу це виявляв український нарід, включно з революційною акцією Української Повстанської Армії під час і після другої світової війни.

Мадярська революція потвердила ще одну велику правду, яку можна було пізнати на досвіді дотогочасної історії. Маємо на думці необхідність спільного фронту і спільної визвольної дії всіх поневолених народів. Колись такі країни, як Польща, Мадярщина, Румунія і Чехословаччина, не турбувались долею українського народу. Навпаки, після першої світової війни вони своєю імперіялістичною захланністю не в малій мірі допомогли большевикам знищити Українську Народну Республіку, а опісля ще й самі допомагали Москві поборювати український визвольно-революційний рух, аж доки самі не впали жертвою тієї ж Москви. Мадярська революція та розправа Москви з нею дали черговий доказ спільности долі не-російських народів у Східній Европі. Москва могла розправитись з повстанням у Будапешті, але навряд чи могла б розправитись вона з такими повстаннями, якби вибухнули вони в усіх поневолених країнах.

Також і становище західніх країн до мадярської революції, абстрагуючи від комплікації, зв'язаної з Суезькою кризою, не повинно залишитись без відповідної науки у визвольній політиці та визвольній боротьбі. Інше діло, що це становище зустрілось із гострою критикою публічної опінії цих же західніх країн, а проте воно доказує правильну поставу українського визвольного руху, орієнтуватись у першу чергу на власні сили.

Це — короткі і загальні висновки з Мадярської революції в її першу річницю. Такі висновки самозрозумілі, і вони, разом з міжнародним відгомоном тієї революції та їх впливом на опінію світу, разом з деякими практичними наслідками, дозволяють твердити, що кров, яку мадярський нарід пролив у тій революції, і жертви, які він у ній поніс, не пішли намарне.

Коли мова про українське становище до тієї революції, то воно було подиктоване старою засадою, що ворог нашого ворога є нашим приятелем, тим більше, що мадяри в цьому випадку боролись за ті самі ідеали, за які бореться і український нарід.

МІЖ КАПІТОЛЕМ І БІЛИМ ДОМОМ...

КОРОЛІВСЬКИЙ РЕВЕРАНС

Немає сумніву, що „Спутнік" тепер в усіх на думці. Він відсунув у тінь Сирію, немилі події в Литтл Року, і тільки фінали світової серії бейзболу могли на деякий час конкурувати з популярністю „червоного місяця", поки остаточно столиця американського пива — Мілвокі — не стала також столицею бейзболу.

Але хай в світовому аспекті надземна подорож штучного місяця надалі буде подією дня, в домашньому аспекті столиці ЗДА — земна подорож людської зірки зробила їй поважну конкуренцію.

В людині, навіть найбільш практично-речевого світогляду, десь дрімає зерно романтики, нахил поринути в країну фантазії, навіть уявити себе — учасником казкових подій. Оте приховане зерно нагло пробудилося до життя, коли сірий будень зацвів кольорами казкової романтики від відвідин молодої королеви.

Очевидно, що вашингтонці, як добрі демократи й республіканці, в принципі є противниками монархістичного ладу і іноді дивуються британським громадянам за їх прив'язання до королівської родини та особливе зацікавлення до її щоденного життя. А проте, самі вони довший час живилися пресовими вістками про життя й діяльність цієї королівської пари, а преса столиці робила добрий бизнес на статтях і численних вістках про сто деталів плянованої подорожі Єлисавети II і Филипа до цієї країни. Відділ протоколу в державному департаменті видав меморандум у справі дипломатичних звичаїв такої високої візити, а „соціяльна секретарка" британської амбасади дала не один десяток інформацій пресі та приватним громадянам. Нарешті пишний виступ королеви в Канаді, а далі повні історичного кольориту відвідини в Вільямсбурґу та Джеймставні розгарячкували докраю уяву громадян столиці.

Тож вашингтонці були готові на прийняття королівської пари не тільки, сказати б, „психологічно", але й речево. Хто хотів запросити Єлисавету й Филипа до себе в гості, знав уже з вірогідних джерел, що королева не любить „гатдоґів", хоч її батьки, коли були в цій країні у 1939 році, не погорджували цією національною стравою Америки; вони знали, що Єлисаветі можна подати джінджер ейл, ренське вино чи шері, а Филип не погорджує і „скач віскі енд сода"; знали, як титулувати королеву та її чоловіка, добре були поінформовані, що навіть журналістам і пресовим фотографам не випадає звертатися до Филипа „гей, Дюк", як це, кажуть, траплялося під час останньої візити цієї — тоді ще не королівської — пари. І майже кожний вашингтонець чи радше вашингтонка, готові були йти на прийняття до королеви, знали точно, який одяг зобов'язує, знали дефініцію „раннього убрання" для чоловіків чи „вихідного" для дам, і знали також, що небажано виходити жінкам у чорному, бо це тепер модна барва, і могло б трапитись, що занадто зачорніло б тоді на залі.

З особливою увагою слідкували ще жінки за дискусією в справі „кертсі" — традиційного поклону-реверансу перед королевою. Немає сумніву, що це — не зовсім демократично, але й куртуазія супроти гостя не без значення. Жінки з дипломатичних кол, які бували на европейських дворах, напр., Перл Места, не мали сумніву, що реверанс слід робити, але, напр., дружина губернатора Вірджінії, перша, яка мала вітати королеву в цій країні, ясно заявила, що й не думає робити „кертсі". Остаточно, американці мають волю. Але „кертсі" зобов'язує британських громадян у зустрічі з королевою. Урядовці британської амбасади віддавна зрадили, що їхні жінки пильно тренують цей ґраціозний поклін. Правда, у зв'язку з мужеським одягом, а радше штаньми, відбулася тут ще нашвидку виміна дипломатичних нот. „Ранній одяг", за британською дефініцією, вимагає пружкованих штанів до чорного жакета. Отож, кажуть, що деякі сенатори написали до британського амбасадора, що коли ця вимога їх зобов'язуватиме, вони не підуть на прийняття, бо не хочуть осмішувати себе в такому дивовижному строї. Вправді, дехто вважав це за легку демонстрацію, бож в американській країні кожний гідний шлюб хоч би „тінейджера" вимагає, щоб молодий, свідки і навіть впорядчики мали такі пружковані штани, і ніхто цим себе не осмішує. Але дані сенатори дуже впливові в ділянці закордонної політики, і тому не можна було поминути їх на прийнятті. Амбасадор підписав міжнародний акт згоди на звичайні штани, і так закінчився щасливо дипломатичний інцидент.

На жаль і на щастя, ці проблеми поминули пересічного вашингтонця. З коло 400 столичних членів „тап сосасти" — сказати б, супер сметанки товариства — тільки коло ста дістали запрошення з королівськими ініціялами. „Соціяльна секретарка" амбасади мусіла вислухати не одне гірке слово від огірченого претендента. Але прийняття подумане було на 2500 осіб, з чого львина частина припадала на офіційних гостей, членів уряду, Конґресу і т. д., все з жінками. Годі вичисляти всі труднощі і проблеми політичного, дипломатичного, „кулінарного, поліційно-безпеченевого чи прямо товарисько-конкуренційно - заздростевого характеру. А було їх сотки. Але все поборено, відбуто навіть генеральну пробу причалювання літака на летовищі і інших таких подій прикрашено вулиці прапорами ЗДА, дистрикту Колумбії і всіх десяти держав британського Коммонвелту — бо Єлисавета приїжджала не як британська королева, а радше як голова Коммонвелту — і столиця була готова на великий день. Він прийшов у четвер, 17-го жовтня, а почався о год. 11.15 перед полуднем, коли на місцевому летовищі приземлився президентський літак „Колумбіна" з високими гостями.

(Закінчення на стор. 4-ій)

„ДОСТОЙНІ ТОВАРИШІ"

З отакою титулятурою звернувся Нікіта Хрущов минулого тижня до сімох західньо-европейських соціял-демократичних партій із листом-закликом підтримати совєтську дипломатію в справі Середнього Сходу. Лідер англійської Консервативної партії, лорд Гейлсгем назвав цього листа „документом безсоромности, забріханости і провокації", а міністер закордонних справ Італії, Джузеппе Пелла, добачив у ньому спробу СССР внести заколот всередину західньо-европейських країн, щоб розсварити їх. Але цих політиків можна було б запідозрювати в односторонності, бо ж вони — противники соціялізму. Проте, найсуворішим прокуратором є тут сама історія російської комуністичної партії та історія мартирології соціял-демократів тих країн, які мали нещастя попасти під комуністичну владу.

Від 1902-го року, коли на Лондонській конференції російські еміґраційні соціял-демократи розкололись на „большевиків" і „меншовиків" („більшість" членів конференції здобула в голосуванні над партійною програмою 25 голосів, а „меншість" — 23), між цими двома групами запала прірва, яка щораз ширшала. Кожна спроба співпраці між цими двома відламами колишнього одностайного соціял-демократичного табору і кожна коньюнктурна можливість наладнати співпрацю невідхильно закінчувалась невдачею. Після революції врятувались тільки ті меншовики, які зрадили партію та її ідеологію і перейшли цілком на сторону большевиків. Штамп на політику винищування меншовиків поклала революція в Росії. У кривавому повстанні большевики повалили Тимчасовий Уряд, в якому активну участь взяли меншовики і соціялісти-революціонери, і, прийшовши до влади, почали вирізувати їх з такою самою безпощадністю, як робили це з чорносотенцями. І якби Георгій Плеханов не втік до Фінляндії і не помер там природною смертю на початку 1818 року, то напевно не минув би долі всіх інших соціял-демократів, дармащо на згаданій Лондонській конференції голосував ще разом із Леніним.

В Західній Европі комуністи, з наказу Москви, стосували у 20-річному періоді між двома світовими війнами тактику „народних фронтів". Леон Блюм пішов на цей гачок в 1936 році, але французькі соціялісти відмовились повторити його помилку зрозумівши, що комуністи використали „народний фронт" для захоплення в свої руки профспілок, які стали і є по нинішній день їхньою фортецею. Тільки у 1945 р. соц.-демократ Антоні Запотоцкі в Чехословаччині, Юзеф Циранкевіч у Польщі та Отто Гротеволь в Східній Німеччині пішли на створення „народних фронтів", які в блискавичному часі перетворювались в тих країнах у фронти однопартійної комуністичної диктатури, підпорядковані московському диспозиційному центрові. Зрештою, у відношенні до різнонаціональних соціял-демократів большевики цупко трималися Ленінової доктрини, згідно з якою соціял-демократи — це „соціял-зрадники, вороги працюючого народу".

Тільки від лютого минулого року, від часу ославленого 20 з'їзду компартії СССР, почалися знову залицянки до західніх соціял-демократів. Ці залицянки стояли у зв'язку з новою тезою Хрущова, що перемога „соціялізму" не мусить прийти у висліді тільки революції, але може наступити й еволюційним шляхом. Соціял-демократи, які відійшли від марксизму, і ще більше відрізняються від большевиків психікою, світоглядом та поведінкою, на ці залицянки не хапались. У березні минулого року в Цюріху, а в квітні того ж року в Лондоні конференції Соціялістичного Інтернаціоналу, що об'єднує 47 різнонаціональних партій, рішуче відкинули концепцію будь-якої співпраці з комуністами, як речниками тоталітаризму. Вони затаврували фальш і облуду комуністичної фразеології щодо „єдиного робітничого фронту" та „народної демократії". Лідер французьких соціялістів, Ґю Молле, ставши прем'єром, застерігся, що не буде урядувати, коли його більшість залежатиме від комуністичних голосів, а німецькі соціял-демократи солідаризувались з тезою Аденауера, що не можна переговорювати з східньо-німецькими комуністами, які насправді є слухняним знаряддям Москви.

Зате Москва вибухала лайкою на адресу соціял-демократів. Найгірше діставалось англійським соціялістам з партії Праці: в большевицькому понятті не всилі вміститись, як може соціяліст бути льояльним супроти монарха і підпорядковуватись традиційним звичаям монархістичного устрою! Під час минулорічних відвідин Булґаніна і Хрущова в Лондоні партія Праці уладила для них прийняття. Коли Хрущов в одногодинній промові на тому бенкеті почав боронити пакт Ріббентроппа-Молотова, а потім накинувся на своїх господарів за те, що вони насмілились спитати його про долю соціял-демократичних і спілчанських діячів у совєтських концтаборах, то — за словами „Ню Лідера" — „Хрущов сам убив „народний фронт" і притолочив його каменем, не тільки в Британії, але й у всьому світі". Хрущов назвав тоді, 23 квітня 1956 року, лейбуристів „агентами ворогів працюючої кляси", заперечив існування соціял-демократії в СССР і відпекався відповідальности за масакру соціял-демократів в сателітних країнах. (На жаль, на зладженому партією Праці списку 200-х соціялістів, які безслідно зникли за совєтського панування, були поляки, румуни, мадяри, литовці й москалі, але не було ні одного українця. А чейже можна було поінформувати авторів того англійського меморіялу, як також і того другого, що його подали були в Москві французькі соціялісти, про долю д-ра Володимира Старосольського, д-ра Романа Домбчевського, І. Квасниці, І. Скибінського й десятків інших соціял-демократичних та радикал-соціялістичних діячів, вбитих або вивезених і безслідно загинувших після приходу червоної влади на Західню Україну, не кажучи про сотні соціял - демократів - революціонерів, винищених в УССР в попередніх роках).

І ось через півтора року після того, як Хрущов з'їдливо заявляв, що з „торами" (англійськими консерватистами) легше вести переговори, як з соціялістами, той самий Хрущов пише до „достойних товаришів" з країн НАТО, — англійських, норвезьких, французьких, голляндських, данських, бельгійських і італійських соціялістів, щоб вони підтримували совєтську дипломатію! Ясно, що це звернення не могло викликати захоплення серед „соціял-зрадників", а лідери англійської Лейбур партії задемонстрували Хрущову своє становище, пішовши передусім до консервативного прем'єра Мекміллена на нараду в цій справі. „Достойні товариші" не мають уже ніяких ілюзій, яка доля зустріла б їх самих і їхні батьківщини, коли б прийшли в них до влади комуністи, і не мають очевидячки, ніякого бажання копати собі і своїм країнам могилу за прикладом ґотвальдів і циранкевічів.

Ярослав Курдидик

„ТРИКУТНА СТРАТЕГІЯ" СОВЄТІВ НА БЛИЗЬКОМУ СХОДІ

Військові знавці Заходу вважають, що перенесенням своїх політичних і мілітарних впливів до Сирії большевики закріпили за собою основну позицію в т. зв. „трикутній стратегічній системі", яка є підставою для опанування того обширу. За такий „трикутник" вважають у західніх політичних колах Єгипет з його преважливою водною маґістралею, Суезьким каналом, Ємен, який стоїть на сторожі входу до Червоного моря, і Сирію, що своїм центральним геополітичним положенням є немовби воротами до всіх країн Близького Сходу. В Кремлі викалькулювали з найбільшою точністю, що перетягнення Сирії в комуністичну орбіту варте кожної ціни, і що коли вдасться закріпитися на постійне в цьому трикутнику комуністи, а ніхто інший, рішатимуть про те, що має статися з найбагатшими в світі родовищами нафти, які дають коло 70% світової продукції. У Москві здають собі справу з того, що комунізм для мусульманського світу є анатемою, і тому, крім чисто мілітарної допомоги, в Сирії та сумежних арабських країнах розпочали большевики наполегливий наступ за здобуття впливів не лише серед військових кол, але й серед мусульманського духовенства, зубожілої інтеліґенції та науковців.

І так, для прикладу, „совєтська братня місія" об'їздила недавно мусульманських духовників в арабських країнах, щоб „поглибити та затіснити з ними релігійні зв'язки і засягнути дружніх порад" у багатьох справах, що „в однаковій мірі дорогі всім визнавцям тієї релігії". Згадана місія відбула цілий ряд конференцій з правовірними духовними особами, при чому обдаровувано всіх їх коштовними подарунками, а для різного роду релігійних шкіл, монастирів і святинь не жалілося щедрих грошових пожертв.

Подібну пенетрацію переводять большевики, заанґажовуючи лихоплатних арабських професорів-фахівців та різних науковців до розробки окремих проблем Близького Сходу, при чому платять їм за рукописи такі гроші, що всеціло перетягають їх на свою сторону.

На економічному полі большевики намагаються цілковито переліцитувати Захід у фінансовій допомозі. І так, коли під впливом ЗДА Світовий Банк погодився уділити Сирії позику в сумі 60 мільйонів долярів з опроцентуванням на 5%, большевики запропонували цій країні позичку у сумі 350-400 млн. з опроцентуванням на 2%. Подібне сталося з доставою зброї для Сирії і Ємену. Тоді, коли ЗДА погодилися доставити Сирії малокаліброві зброї на 5 млн. долярів, а Єменові — на 500.000 долярів, СССР доставив тій країні зброї на 165 млн. а Єменові на 20 млн., при чому не робив ніяких обмежень з доставою ані танків, ані літаків.

Крім того, Сирія отримує різні господарські вироби з Румунії та Болгарії, автомобілі і трактори з Чехії, телефонічне устаткування з Мадярщини, а залізничні рейки та льокомотиви з Польщі. Виплата за всі ці достави розтягається на такий довгий час, що жадна із західніх країн не всилі витримати конкуренції комуністів, що спирають усю свою силу на невільничій праці.

З останнього інтерв'ю із Хрущовим Дж. Рестона з „Н. Й. Таймсу" виходить, що СССР готовий, без огляду на наслідки, повести війну проти Туреччини, яка загрожує большевицькому трикутникові. При цьому Хрущов заявив, що большевики розіб'ють Туреччину впродовж одного дня (в 1905-му році москалі нахвалялися Японію „шапками закидати"). Це вказує на те, що большевики не тільки не думають злагіднювати своєї пенетрації на Близькому Сході, а, навпаки, ще більше посилюють свій натиск, щоб зніввелювати до мінімуму впливи Заходу в тому обширі.

Большевики на Близькому Сході діють в таких напрямках: 1) використовують ненависть арабів до Ізраїлю, підкреслюючи, що лише завдяки приязні ЗДА ця жидівська держава може існувати; 2) спекулюють на неполадненій справі 900 тисяч утікачів-арабів з Ізраїлю, які, перебуваючи в умовах злиденного животіння по скитальських таборах, легко захоплюються всім тим, що може змінити їхнє нестерпне положення; 3) підсилюють серед малоземельних сирійських селян фермент проти власників-поміщиків, який в останніх часах проявляється в страйках і саботажах; 4) поширюють серед робітництва домагання, щоб усі промислові заклади передано було під виключну контролю робітничих рад і профспілок; 5) аґітують серед молодших старшин, щоб вони відсепарувалися від „старих консерватистів-старшин", вишколених французами, і перебрали провід у свої руки.

Яке буде відношення ЗДА до цього простору видно найкраще з останньої заяви державного секретаря Доллеса: „На випадок нападу на Туреччину СССР не залишиться недоторкненою санктуарією". Це слід розуміти так, що ЗДА не придержуватимуться „символічного кордону на ріці Ялу" і не дивитимуться поблажливо на дальші витівки большевиків, а застосують доктрину Айзенгавера з такою силою, щоб спаралізувати всіх тих, що погрозами й шантажем намагаються розпалити третю світову війну.

Оксана Волчук

ВЕРХАМИ СІЄРРИ НЕВАДИ

(З мандрівного щоденника)

(8)

Наступного дня вранці, після метушні з пакуванням, закупами та висилкою зайвих речей поштою, задихані прибігаємо на автобусну станцію і останні сідаємо до автобуса.

Околиця [illegible] як і біля Фресна: родючі, штучно наводнювані, виноградники, тут і там невеличкі фарми, дорога обсаджена височенними дактилевими пальмами, а серединою її біжить вузький травничок. Щораз частіше зустрічаємо смаглявих мехіканців в крислатих капелюхах; написи на станціях і крамницях здебільшого двомовні, а то й тільки еспанські.

До Вісалії — одного з найстарших містечок в Сан Джоаквін Велі і центру бавовняної та оливкової промисловости — доїздимо щойно на полудне. Тут довідуємося, що звідси курсує до Секвоя Нейшенел Парку півтуристичне авто, але воно може спізнитися на годину, а то й більше. Тож спокійно вибираємося до міста.

Полуднева спекота наче й подвоюється метушнею людей на вулицях і численними транспортовими автами, що знімають куряву, пересичену гарячим запахом бензини.

Закуповуємо харчі: м'ясних консерв, порошкованої зупи, цукру, шоколяди, вітамін помаранч та помідорів, [illegible]

Вертаємось на станцію, розміщуємо все це по обох наплечниках, від чого вони значно прибувають на вазі.

Після півторагодинного спізнення нарешті затрубіло чорне, музейного типу, облуплене авто з претенсійно відкритим дахом. Його власник у чорному кашкеті, щоб виглядати більш формально, вправді здирав великі гроші за свої послуги, зате бавив нас цілу дорогу різними інформаціями та анекдотами, тим більше, що ми були одинокими пасажирами.

Вже добре стемніло, коли ми в'їхали в Джаєнт Форест, одне з найбільших скупчень секвої в Сієрра Неваді. Поза кількома адміністраційними будинками, невеличкою крамницею з виробами із „червоного дерева" та люксусовим ресторáном — тут справді дикий природний ліс.

Розтаборюємось між секвоями на схилі гори, бо іншого місця на шатро знайти годі. Близькість могутніх дерев-велетнів, від яких віє маєстатом століть, діє так сильно, що говоримо майже шепотом.

Вівторок, 26 липня.

Ранок несподівано холодний і тут, в тіні дерев, сірий і непривітний. Ліквідуємо наш табор і вбираємося так, як для дороги. Довкруги ще тихо, тільки на алеях перевернуті незугарні коші на сміття свідчать про нічні відвідини ведмедів, що шукали поживи.

Моя нога, взута тепер у високий черевик, за кожним кроком знов починає глухо відзиватися. Рішаємо обов'язково знайти якогось лікаря, бо з таким дефектом пускатися в п'ятиденну прогулянку по диких горах — щонайменше незугарно. На щастя, лікар, якого вдається нам відшукати за 2 милі в лісі, стверджує, що справа назагал не серйозна і він не бачить причини, чому ми мали б зрікатися з нашої мандрівки.

Відвідуємо ще ренджера, щоб остаточно устійнити наш плян. В основному він такий: перейти впоперек пасмо Сієрри Невади із заходу, від Секвоя Нейшенел Парку, на схід до Ловн Пайн, перетинаючи два більші хребти — Кейв Рідж і Сієрра Крест, друге пасмо на схід, найвищим піднесенням якого є Мавнт Вайтні, найвищий верх Сієрри і ЗДА. В загальному наша, розрахована на 5 днів дорога, має йти знакованим шляхом Гай Сієрра Тейл, але там, де цей шлях обходить стрімкий Кейві Рідж долинами рік, хочемо перетяти цей хребет без знакованого шляху, таким способом заощаджуючи один день. Про цей якраз перехід хочемо одержати ближчі інформації від ренджера. Він не може нам дати жадної відповіді, бо сам туди ніколи не заходив. Все ж таки думає, що це можливе і просить, після закінчення нашої тури, написати йому картку з нашими заввагами.

Вирушаємо щойно коло 1 години пополудні, спершу до Крещент Мідов, а там уже знаходимо початок нашого Гай Сієрра Тайл.

Стежка в'ється поясом довкола узбіччя гори, з широким видом на далекі круглі верхи, здебільша вкриті лісом. Вона виглядає так, наче недавно була викута динамітом у скелі, засипана подекуди грубими відламками, і треба пильно вважати, щоб разом з ними не зсунутися в глибокий яр. В місцях, де перетинаємо потік — багата рослинність, високі трави, буйні папороті, переткані фіолетно-рожевими кущами дзвіночків, над якими високо вгору вистрілюють жовтовогненні шестикоронні Леопард Ліліс.

По дорозі зустрічаємо групу бой-скавтів з їхнім неголеним провідником, що вертаються з Гемілтон Лейк. Вони роблять враження змучених і голодних. Незабаром зустрічаємо ще двох туристів — мати з дочкою, які вже здалека сповіщають нас, що бачили на стежці тарахкавця.

Більше не зустрічаємо вже нікого і поволі посуваємося вперед майже на тій самій висоті. Важкі наплечники і спека даються нам взнаки. Підвечір дещо холодніє, особливо в лісі. По дорозі чуємо дивні періодичні звуки, а радше п'ять протяжних глибоких звуків, що нагадують далекий фабричний гудок. Важко вгадати, що це.

Останній відтинок дороги доволі прикрий. Тут були ми вже давно по заході сонця. Стежка нагло завернула стрімко вгору через дику гущавину і привела нас до Бер Пейд Мідов, де мали ми ночувати.

Це невеличка полонина, на якій розмістився табір з шістьох невеликих та одного більшого шатра для господарів. Назустріч нам вийшов господар, якого ще вранці повідомив телефоном ренджер з „Секвої" про наш прихід. Він указав нам наше шатро, а для миття збанок гарячої води.

Тим часом запав уже глибокий сутінок і сильно похолодніло. Тільки Кейві все ще горів і світився, і від цього здавався якимсь таємничим і недоступним. І подумати тільки, що ми мали переходити його вже завтра!

Приємно було зайти до теплого шатра господарів, де на великій залізній печі готувалася для нас вечеря, що складалася з гарячого росолу, смажених пстругів, по які щодня наш господар вибирається до потоку, і смачних салаток. Все — в домашньому стилі, без визначених порцій, за одним столом з господарями.

ДОПОМОЖІТЬ ВДЕРЖАТИ І РОЗБУДУВАТИ ДЛЯ НАШОЇ ДІТВОРИ РІДНУ „ВЕСЕЛКУ"! ПОШЛІТЬ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ І ПОЖЕРТВУ НА ФОНД „ВЕСЕЛКИ"!

М. Д. Бачин

СОБАЧЕ ЖИТТЯ

В нашій мові це означає бурлацьке життя, наповнене боротьбою за існування, просякнуте самотністю, невигодами, ба навіть злиднями. Тому кажуть не раз і про людей „зійшов на пси!" — Розуміється — це поняття з дуже старовинних часів — сягає мабуть до кам'яної доби, бо тоді вже первісна людина освоїла собаку. Домашній пес замітний бистрим нюхом, дуже прив'язується до свого господаря і легко привчається до різних послуг і штучок. Вовки, лиси і шакалі не мають доброї слави, але доісторичні сонкові і вівчарські пси, це з прадавніх часів вірні побратими і помічники людини по всьому світу. Є собаки середнього росту і коротковухі; визначні з них: шпіц і доберман. Великі і кудлаті: ескімоси, сибірські лайки і новофундляндські належать до громади санкових, тих, що можуть тягнути санки з тягарами по вічних снігах Антарктики і возити дітей по парках великих міст. Короткошерсті, з напівстоячими вухами і короткими щелепами, німецькі, данські, тибетанські доги, боксери і менші бульдоги, мопси, це та сама порода. Лише велика кудлата собака Сан Бернара, яку монахи привчають рятувати людей при нещасливих випадках в Альпах, головно при сніговіях, чомусь зачислена природниками також до породи догів. Пастуші пси, середні, клаповухі, привчають стерегти худобу, пастушити овечі отари, сторожити садиби. Кучерявий мудрагель, - пудель, колись улюбленець цирків, тепер скарловатілий, обстрижений та вифризований, коханий пестун багатих пань. Гончі, мисливські пси посередні, клаповухі, довгошерсті: лягавий, вижел; менші інпічери; короткошерстий щурник і з викривленими ногами ямник, також тер'єр, фокстер'єр, сетер і карликуваті мальтанські, японські та китайські собачки. Вівчарська громада спіє обіймає шотляндських і німецьких вівчарок, також голляндських коллі. Особливі відміни, так званих вовчурів, привчають до поліційної та санітарної служби на війні, зосібна на поводаторів сліпих, головно воєнних ветеранів. Іншу породу творять найбільші собаки — хорти: італійські та німецькі, короткошерсті та довгошерсті російські, т. зв. борзи. В середній Америці та в Африці живе гола собака. В Америці жила колись прерійна собака, що рие хідники під землею, як крет, але вимирає. На нашій Україні маємо таке зілля — собача петрушка, трійливе, але подібне до правдивої. Не раз собаки пасуться, шукаючи за лічничим зіллям на свої собачі недомагання.

Як виглядає собаче життя в Америці? Журналіст Кларенс Вудбирі твердить, що собаки живуть тут в люксусі, а число їх досягло 25,000,000. Собачий життєвий стандарт піднявся до небувалих висот. 82% амер. псів живуть, смакуючи собачу поживу, головно різні цвібаки і пряники, які виробляють спеціяльні фабрики. На купецькім ринку продають цієї собачої поживи в 6 запахах. На 435 мільйонів долярів річно. Часи, коли собаки живилися відпадками зі столів своїх господарів, а на Крісмес діставали велику кістку під деревце, давно відійшли в небуття. Один продавець собачої поживи, знаного підприємства Ралстон, заохочує її купувати в той спосіб, що з'їдає велику миску її перед глядачами. Мовляв: така добра! Собакам живеться щораз ліпше, не раз ліпше, як людям. Вчені ветринарі дбають за здоров'я собачок, і лікують не лише фізичні недуги, але також песячі психічні занедужання. В такім разі коханий песик дістає заспокоюючі середники, зовсім так, як його пані. Осібна пожива є для опасистих собачок — дієтична, осібна для вагітних сучок, для тих, що хорують на печінку або на нирки. Розуміється, що коли хочуть бути здорові, мусять зажиратися вітамінами. Професор поживи університету Корнел, д-р Кліф М. Кой твердить: „Собаки нашої країни ліпше (раціональніше), відживляються, як діти". — В нас вдома сказали б: —„Качаються в салі, на салі сплять, салом накриваються". — Приповідка цілком нереальна тут. Бо хто з нас, шануючи дієту і слухаючи доктора, відважиться смакувати сало?

Собаки в Америці не мусять спати в стайнях, в невживаних, перевернених бочках, десь в пивницях, навіть не в песячих будах. Для них можна купити комфортові собачі хатки з передсінками, рушійними дверима, зрівноваженим повітрям і іншими удогідненнями. На проходах собачки носять відповідні барвисті кашмірові светери, дорогоцінні прикраси, навіть соболеві плащики, на дощові дні чобітки. А тому, що собакам добре живеться, вони живуть тепер до 12 літ, а 1930 року жили лише до 9. Тепер наймодніша собака в Америці це йоркширські тер'єри з такими довгими кудлами, що їх треба щодня чесати, смарувати помадами, і завивати в кучері повну годину. Моди зміняються. В 20-х роках були німецькі вовчурі найбільше розповсюджені собаки в Америці, бо це ще був час практичности. Перед тим новофунляндці, айриделі, Сан Бернари, коллі і бульдоги. Сьогодні побачите по парках найбільше боксерів, мексиканських чівейвеїв, кокерспаніолів; пудлів, тер'єрів і рідко вовчурів, що всюди додають мужеськости чоловікам. Побачите більше малих собачок, бо трудно у великім місті, в трикімнатнім мешканні держати великого пса. Улюблені собаки — це расові, а цуценя з родоводом нагороджених предків коштує до 1,500 долярів. Так, добра, породиста собака коштує добрі гроші. Розводити собак, це професія, що може бути добрим заробітком.

Колись люди держали псів, щоб пильнували хати, обійстя, садиби, цілого господарства. Собаки пастушили череду, овечі отари, зганяли качок, індиків, гусей, полювали на мишей і щурів, або з господарем на великого звіра, на медведя, рогача, дика, вовків, лисів і рисів. Тоді пес служив людині — а тепер навідворот. Щось тут не в порядку. На щастя наших людей, ми любуємося все в породі: — кундель доместікус. Походження невідомого, породи мішаної, предки таємні та різного роду, тому раси не можна означити, невибагливий щодо харчу. Сердито гавкає на незнайомих, квилить радісно, як побачить дружніх гостей, вітає їх акробатичними скоками, а зваливши з ніг, миргає закрученим хвостом, — оскільки його, для краси, не відтяли.

Недавно відбувся в Ню Йорку, Рокфеллер Плаза на 50 поверсі, показ песячої моди. Джоен Крюгер з Пудлтавну, що на золочених запрошеннях називала себе: — „Світової слави песяча кравчиня (по-французьки „кутюріср"), з Парк Евні". — Гарні, расові песики парадували в дорогоцінних прикрасах, вбраннях, навіть в шовкових піжамах і нічних сорочках. Містер Білл Слокюм від пресового концерну Герста, не міг дивитися в смутні та засоромлені очі терпеливих пудлів, плюнув і вийшов. Він сказав, що любить таких псів, які гавкають голосно, качаються в траві, запорпують кості в землю та ганяються за котами. Я тримаю з ним.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Шикаго, Ілл.

Кампанія найбільшої української парохії в Шикаго за придбання фондів на віднову і прикрасу Церкви св. Николая.

„Армія" збірщиків фондів на віднову церкви св. Миколая в Шикаго.

Журба членів найбільшої шикаговської української католицької парохії святого Николая — відновити і законсервувати свою церкву при Райс — і Оклей в Шикаго, що після опінії знавців належить до найкращих українських церков по цей бік океану — буде правдоподібно вкоротці належати до минувшини у зв'язку із кампанією на придбання 100,000 долярового фонду, що її проголошено минулої неділі, 13 жовтня ц. р. Йде про те, що ця церква мистецький твір, збудований на зразок українських церков в Україні в літах 1913-1915 у нов візантійському стилі заходами і коштом тодішніх парохіян - піонерів під проводом свойого тодішнього пароха о. Миколи Струтинського, за протяг поверх свойого поверх 40-літнього існування — вимагає основної поправи і віднови від своїх фундаментів. В деяких місцях ця монументальна будова, зокрема при її вежах, виказує загрозливі риси і пошкодження — вплив часу і клімату. Рівночасно з відновою храму йде кампанія за його відчищення і прикрасу внутрі. Зокрема при своїм українськім характері і стилі — бракує до його завершеного вигляду іконостас, що його передбачується у загальному кошторисі теперішньої збіркової акції.

Справа віднови і прикраси церкви св. Николая була намічена вже в попередніх роках, за часів пароха і тодішнього ігумена о. д-ра В. Гавліча, одначе з уваги на будову нового будинку Школи св. Николая коштом ок. $500,000, не було можливим підниматись ще одного тягару, хоч щоправда вже тоді деяка частина гроша на ту ціль була зібрана.

Теперішню збіркову кампанію і акцію віднови та прикраси церкви провадить окремий Комітет під проводом теперішнього Ігумена, о. Нестора Фециці, ЧСВВ., пароха, о. Сотера Голика, ЧСВВ., предсідника Комітету — п. Івана Дужанського, голови групи збірки на меморіяли, п. Петра Шияна, та ок. 200 добровольців-збірщиків, що піднялися цієї праці зовсім безкорисно, жертвуючи свій час для скорішого закінчення збіркової акції, яка має бути закінчена до неділі, 27 жовтня ц. р., отже в розмірно скорому часі.

Збірщики є розділені на 10 груп, що під проводом своїх провідників - капітанів у рямцях систематично запляновані збіркової кампанії мають відвідати членів усієї великої громади парохіян св. Николая, зложеної з поверх 3,000 родин. Між іншим провідником одної із груп збірщиків є також головний радний Українського Народного Союзу, п. Тарас Шпікула.

Збіркова акція, започаткована недавно, зачала давати свої позитивні висліди у виді більших пожертв.

Згідно із старою засадою — що, мовляв, добрий примір повинен іти згори, найбільшу покищо пожертву зложив предсідник Комітету п. Іван Дужанський, з родиною, відомий громадянин - діяч і бизнесмен, у висоті $2,580.

Не далеко позаду найшлися і все жертвенні наші бизнесмени і професіоналісти, члени Т-ва Українських Бизнесменів і Професіоналістів в Шикаго, як п. Степан Заплатинський — $1,500, Браття Оленці і п. Михайло Канюк — по $1,200, д-р Михайло Кривий - оптометрист і голова Т-ва $720.

Та не лише зі згаданих кругів пішли перші поважні пожертви на віднову і прикрасу церкви св. Николая. Деякі парохіяни зложили зі своїх тяжко запрацьованих ощадностей такі пожертви як $1,950 родина Антін і Юлія Горбачі, $1,800 родина Сливаки, $1,000 родина Володимир і Степанія Дитки, по $720 родина Петра Шияна, Г. А. і І. Папаси з Давнерс Гров, Ілл. і ін.

У висліді тих і інших, більших та менших пожертв ця початкова акція принесла по день 15-го жовтня ц. р. круглу суму $60,000. Треба думати, що при відповідній активності Комітету і збірщиків та зрозумінню і співпраці усіх парохіян вдасться перевести ідею віднови церкви св. Николая та її прикрашення у зразкову українську святиню — храм, що серед чужого моря є зразком і показчиком нашої духової культури і мистецтва, яку з пієтизмом відвідують масово свої, а яка втішається великим заінтересуванням і пошаною серед американців, що й часто навіть здалеку приїздять оглядати.

В. Н.

● **Англійські авта на 1958 рік** мають величезну розтяжність цін: від $1,000 до $25,000. Виставку нових моделів відкрив прем'єр Мекміллен. Найдешевше авто — „Ізетта" німецького зразка з англійськими частинами коштує $1,045, Ролло Ройс — $25,718. Новина в ньому — складана шафка на коктейлі із розсувним столиком.

● **В Монтреалі** (Канада) перестав виходити найстарший в тому місті щоденник „Ди Гералд", заснований в 1811 році. Його тираж становив 40,000 примірників. Власник цього часопису сказав, що вже кілька років мусів до нього докладати.

Заклик до спільної молитви українців в дні 1-го листопада ц. р.

Український Християнський Рух, із осідком у Сарселі, Франція, як двох попередніх років, так і цього року організує хвилину спільної молитви українців на еміґрації в намірені Мовчазної Церкви за залізною занавісою, а зокрема на визволення нашої переслідуваної Церкви і народу з большевицької неволі та відродження віри й Церкви у звільненій Україні.

Час спільної молитви назначений на день 1. листопада ц. р., в годині 20-тій (8. вечорі) середньоевропейського часу, яка відповідає такому часові в інших краях і місцевостях

В Ню Йорку, Монтреалі й Торонті: 14-та (2-га по полудні).

В Шикаго: 13-та (1-ша по пол.).

В Лос Енджелес, Сан Франсіско і Ванкувері: 11-та (перед полуднем).

У Великобританії: 19-та (7-ма ввечері).

В Буенос Айрес і Ріо де Жанейро: 15-та (3-та по пол.).

В комунікаті Українського Християнського Руху в тій справі подано між ін. такі пояснення та висловлено такі побажання:

„В Европі хвилину молитви організує УХРух, але він закликає до співпраці всіх українців християн. Поза Европою хвилину молитви повинні організувати численні симпатики УХРуху, але до помочі закликаємо всіх людей доброї волі, а насамперед наші братні організації, як теж згуртованих у них громадян.

„Згідно з попереднім досвідом можна молитися, як кому найвигідніше, отже, напр., одинцем; але подекуди витворився звичай, що на хвилину спільної молитви збираються громадяни разом, напр., молодь, згуртована в Пласті, СУМ, МУН тощо. В деяких місцевостях молитва була сполучена з ілюмінацією вікон".

ЗБИРАЮТЬ ФОНДИ НА БУДОВУ ХРАМУ СВ. СИМОНА В ПАРИЖІ

Цим повідомляється Українське Громадянство в Америці про персональні зміни складу Крайового Комітету для збору Фондів в Америці: Д-р Микола Менжега — голова, 3240 Portland Ave, Minneapolis 7, Minn., Олександра Гелсцінська — секретар, 1073 — 18th Ave Minneapolis, Min. Юрій Гончаренко — скарбник, 1385 Raymond Ave., St. Paul, Minn. Назва фонду, банку й конто для резервації зібраних в Америці пожертв залишаються попередні: The American Found for Building St. Simon Autocefalious Orthodox Church in Paris, France. Conto No. 78997 at Twin City Federal Saving & Loan Assotiation, Minneapolis, Minn. Голова Будівельного Комітету в Парижі — П. Плевако.

Ставайте членами Українського Народного Союзу, а тим самим і співвласниками 19-ти мільйонового майна організації!

Увага! НЮАРК, Н. Дж. й ОКОЛИЦЯ!

УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА м. НЮАРКУ, Н. Дж.

— влаштовує —

в НЕДІЛЮ, дня 3-го ЛИСТОПАДА 1957 р.

СВЯТО 1-го ЛИСТОПАДА

В цей день відбудуться:
в українських церквах міста НЮАРКУ

БОГОСЛУЖБИ

Год. 6:30 вечора
в залі Української Централі, при 180 Вільям вул., в Нюарку

АКАДЕМІЯ

на якій святочну промову виголосить
ген. штабу ген. пор. П. ШАНДРУК.

В мистецькій частині беруть участь: п-ні З. ЛАВРИШКО, панове — В. ЮРКЕВИЧ і Я. ПІНОТ-РУДАКЕВИЧ та міш. хор „ВОЯН" під управою М. ДОБОША. Акомпаньямент у руках проф. Б. БАЗАЛІ.

Український Центр. Комітет, Відділ УКК в Нюарку
Гром. Комітет співпраці організацій м. Нюарку

Увага! РАЧЕСТЕР! Увага!

20-ий ВІДДІЛ ОРГАНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ в РАЧЕСТЕРІ, Н. Й.

— відзначує —

дня 27-го ЖОВТНЯ 1957 р.

25-ліття СВОГО ІСНУВАННЯ і ПРАЦІ

ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛУ
має шану запросити
ВСЕ УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО
взяти участь
в СВЯТКУВАННІ ЮВІЛЕЮ
і в ЮВІЛЕЙНІМ БЕНКЕТІ,
що відбудеться
в Українсько-Американськім Клюбі.

В програмі Ювілейних святкувань передбачено:

1. частина

1. Американський Гимн — п-ні Марія КЛИМКО;
2. Вікриття — голова Ювілейного Комітету п. С. КРИЧУК;
3. Слово голови Центральної Управи ОДВУ, п. проф. Олександра НИПРИЦЬКОГО-ГРАНОВСЬКОГО;
4. Відзначення членів основоположників та довголітніх членів;
5. Привіти від Організацій, Братств, Сестрицтва і від поодиноких осіб.

2. частина

6. Народні танки, які виконає доріст МУН під керівництвом п. І. ЗАБОЛОЦЬКОГО;
7. Виступ Ансамблю Бандуристів, 20-го Відділу ОДВУ під мистецьким керівництвом п. проф. В. БОЖИКА;
8. Сольо — п-ні Марія КЛИМКО;
9. Деклямації — п-ні Ірина ГОШОВСЬКА;
10. Виступ мішаного хору 20-го Відділу ОДВУ, диригент п. Володимир БОЖИК.

При фортепіяні п-ні А. СОРОХТЕЙ.
Декорації: Володимир ЗЕЛЕЗ і п-ні Ярослава СТЕЦІВ
ВСТУП НА ЗАЛЮ ЗА ПРОГРАМКАМИ.

Після Концерту
ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ

В 7-му РІЧНИЦЮ СМЕРТИ МОГО ЧОЛОВІКА

бл. п. доцента МАКСИМА ЖУРКО

буде відслужена

ПАНАХИДА

в НЕДІЛЮ, 27-го ЖОВТНЯ 1957 р.
в укр. прав. церкві св. Юрія в Minneapolis, Minn.

Усіх Його й моїх Друзів, прошу помолитись за спокій Його душі.

ДРУЖИНА

Увага! КЛІВЛЕНД і ОКОЛИЦЯ! Увага!

ПОВІДОМЛЯЄМО, ЩО

ОКРУЖНІ ЗБОРИ

ВІДДІЛІВ УНСоюзу:
50, 102, 108, 112, 180, 233, 240, 251, 291, 295, 328, 334, 336, 358, 364

відбудуться

в СУБОТУ, 2-го ЛИСТОПАДА 1957 р.
о год. 7-ій вечора
в УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ ДОМІ
2255 W. 14th St., в КЛІВЛЕНДІ, Огайо, на 2-му пов., ч. 23.

На зборах будуть присвні:
гол. предсідник п. Дмитро ГАЛИЧИН;
організатор п. Ярослав ПАДОХ.

Усі урядовці Відділів повинні взяти активну участь у зборах. Також членів і прихильників УНСоюзу радо повітаємо.

За Уряд:
Дмитро ШМАГАЛА — гол. радний
Осипа ОЛЕНКЕВИЧ — секретар
Григорій КИСІЛЬ — касир

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ УНСОЮЗУ

— повідомляє, —

що новозаанґажований організаційний інструктор УНСоюзу

п. СТЕПАН ДЕМБІЦЬКИЙ,

бувший заступник менаджера Метрополітен Лайф Іншуренс Ко., відвідає впродовж місяців ВЕРЕСНЯ, ЖОВТНЯ і ЛИСТОПАДА 1957 р. деякі місцевості нюйоркського стейту, з метою відбути організаційні збори Відділів та приєднувати членів до УНСоюзу, а саме:

26 жовтня Відділи: 39 і 317
у СИРАКЮЗАХ, Н. Й.
куди також будуть запрошені:
Відділи: 38, 202 і 283
в ОБОРН, Н. Й.

10 листопада Відділи: 36, 217, 269, 285, 289, 316, 313, 367 і 437
у РАЧЕСТЕРІ, Н. Й.
куди також буде запрошений:
Відділ: 310 у МАНЧЕСТЕРІ, Н. Й.

23 листопада Відділи: 127, 299 і 304
у БОФФАЛО, Н. Й.
куди також буде запрошений:
Відділи: 149 і 475
у ЛАКАВАННА, Н. Й.
87 у ЛАНКАСТЕР, Н. Й.
351 у НАЯГАРА ФОЛЛС, Н. Й.

Названі Відділи будуть ще окремо повідомлені про час і місце, в яких відбудуться окружні організаційні збори їх округи.

Сподіваємося, що урядники Відділів та цілий наш союзовий загал візьмуть активну участь у намічених організаційних зборах та радо допоможуть нашому організаторові в його відповідальній праці. Водночас закликаємо всіх тих наших громадян, які ще досі не стали членами УНСоюзу, скористати з цієї нагоди та включитися враз із своїми родинами у нашу велику 72,000-ну союзову громаду.

ДЕМОКРАТИЧНОЇ СТОЛИЦІ

(Закінчення зі стор. 2-гої)

Плян приземлювання й подорожі до Білого Дому вулицями столиці був вироблений точно до хвилини. Публіка знала, що похід вирушить з летовища о год. 11.45, що, напр., о год. 12.14 він осягне ріг 17 вул. і Конституцшен евню, що о 12.22 поверне в 12-ту вулицю і т. д. Тож глядачі могли плянувати стратегію вітання чи оглядання гостей. Очевидно, такий точний плян міг бути полегшею і в плянуванні поганих намірів: це дуже турбувало ЕфБіАй та британський Скотленд Ярд, які разом укладали цю найдокладнішу систему охорони. Та їхня правдива журба була не в Вашингтоні, а в Ню Йорку, на Бродвеї, де під час парадного походу є звичай кидати з вікон цілі тонни конфетті, квітів і просто паперу.

Погода того дня була вогка, але не дощова. „Колумбіна" приземлилася з точністю до хвилини. Президент, з китицею рож, чекав на чолі високих дигнітарів. Були слова привітання, відповідь королеви, гарматній салют, ревія почесної сторожі, хвилина для фотографів, а потім парадний похід вирушив у місто. Він був попереджений клином поліції на мотоциклях, рядом такої ж поліції з прапорами ЗДА й країн Комонвелту, відділом кінної поліції та відділами війська всіх родів зброї. Потім вид на похід заслонили два препогані вантажні авта-траки, пообвішувані фотографами й репортерами, повбираними частинно як фронтові репортери на Корейському фронті, а частинно як мистці-богемісти. Щойно за цими траками, що порушували естетичне враження цілости, їхало королівське авто. За ним два авта з детективами, а далі 25 чорних лімузин. Президент, з королевою праворуч і принцом ліворуч, видавався якимсь меншим і старшим, як звичайно: може на тлі молодости своїх гостей. Всі погоджувались, що Єлисавета виглядала чарівно в своєму синьому плащі й капелюсі. Хоч усміщка її неначе застигла на обличчі, але не була вона зовсім штучна й нещира. У виразі її обличчя мішалась повага королівського становища з якимось дуже молодим летом, і чомусь назва „ґерл" — прямо „дівчина" — здавалось, так добре відповідала її появі. Але була це не казкова Сіндерелла, а модерна жінка 20-го століття, яка могла б бути не-королевою. А Филип, що свобідно й широко усміхався до юрби, пригадував галицький термін з певним окресленим змістом: „свій хлопець". Так в'їжджали гості до міста. На кінці майже годинної парадної подорожі вулицями, на сходах Білого Дому, очікувала їх його господиня — Меймі Айзенгавер з обідом. А по ньому мав початися круговорот програми, виміряної на хвилини, що навіть від переодягання королеви (двадцять п'ять суконь протягом чотирьох днів!) вимагало спеціяльно вистудійованої техніки.

Але на початок королівська пара була гостями мільйону звичайних громадян, що вітали її спонтанно на вулицях. Це столиця демократичної республіки складала королівський реверанс королеві...

Вступайте в члени УНСоюзу

Ню Йорк вітав Єлисавету II

(Закінчення зі стор. 1-ої)

пезна королівська візита. Крем дискретного джентельменства панів і „тут і там кніксу" пань, королівська пара і ціла атмосфера гармонізували з ультрамодерною обстановкою будинку і залі, а простота, в даному випадку королівська простота, з якою Єлисавета II і подруг абсольвували цю винняткову візиту, доказували, що англійська монархія вміє достосуватись до духа часу. І хоча на обличчях одного делеґата, зокрема з большевицького бльоку, шибала збиточно-іронічна посмішка, хоча старі порахунки з англійським колоніялізмом не дозволяли моїм принагідним товаришам по пресовій трибуні, синам Африки, оплескувати прихід і промову королеви, а натомість казали тримати демонстративно назад заложені руки — всі ці деталі, до речі дискретно масковані, не міняли факту, що велика „сошел парти" в ОН залишиться приємним спогадом для всех її учасників.

Після промови і представлень королеві членів делеґацій всіх десяти держав британської спільноти народів, в буфеті ОН відбулось маленьке прийняття і презентація делеґацій і — кінець королівської візити. На пів години буфет і прилягаюче фоає був „мід з молоком". Веміхалась „любязно" мадам Громико до лейді Силвен Ллойд; виглядало, що нема більших приятелів на світі як Кришна Менон і Генрі Кабот Ладж, навіть погідніше дивилися на себе єгипетський Фавці і ізраїльський Ібан. Але це тільки на двадцять-тридцять хвилин споводною „Де згода в семействі" повіяло в Об'єднаних Націях; на короткий час побуту в шкляному палаці королеви й її принца. Бо ще не зникла за рогом сорок-другої вулиці автоколона з Єлисаветою II, як вже знову почались будні, політичні будні всесвітнього маштабу.

Під час дня Королева Єлисавета звиджувала цю світову столицю, яку знала з оповідань своєї матері, але яку бачила вперше. Очевидно, що побувала і на вершку найвищого дому в світі, Емпайр Стейт Білдінґ, з якого оглядала захід сонця. Між подробицями королівських відвідин був і один випадок, типовий для Ню Йорку і для принца Филипа. Автомобіль, що віз принца, попав у звичайний вполудневих годинах „згущений" автомобільний рух і принц вийшов з автомобіля та помандрував пішки чотири „блаки" до готелю. Завершенням привітань був королівський бенкет в готелю Валдорф-Асторії і на кінець баль у величезній залі „арморі" 7-го Реґіменту при 67 вулиці і Парк евеню. Обидві імпрези блистіли багатством і пишнотою. Прямо з балю королівська пара виїхала по півночі на Міжнародне Летовище, звідки спеціяльним літаком повернулась назад до Англії, залишивши по собі не тільки найкращі спомини, але і те, чого сьогодні світові найбільше потрібно:— доброзичливости і доброї волі.

Любомир О. Ортинський.

● **У Південній Кореї** відбулась церемонія перейменування 24-ої американської піхотної дивізії на першу кавалерійську дивізію. Ця військова одиниця приймала участь в найбільш криваних боях Корейської війни. Зміну назви переведено в ході реорганізації американсь-

З сумом повідомляємо, що,
дня 14-го ЖОВТНЯ 1957 року,
упокоїлася в Бозі, по довгій і тяжкій недузі,
заосмотрена Найсвятішими Тайнами, проживши 54 роки,
НАША НАЙДОРОЖЧА ДРУЖИНА І МАТИ
БЛ. П. АННА ВОВЧАНЧИН
Покійна походила з м. Турка над Стриєм, Західня Україна.
В глибокому смутку
муж **МИХАЙЛО** та син **ОСИП**

Короткі Вістки

● **Крайове Товариство Забезпечення проти вогню** передбачає, що в цьому році внаслідок пожеж у ЗДА і Канаді згине коло 11,500 осіб, а матеріяльні втрати становитимуть 1,250,000,000 долярів. В попередніх 10-х роках згинуло внаслідок пожеж більше як 100,000 осіб в цих обох країнах, а кількасот тисяч осіб були покалічені або попечені.

● **Товариство** потомків тих осіб, що прибули до Америки на „Мейфлавері", влаштовує 30 жовтня прийняття в залі „Пляза" в Ню Йорку. Прибуток із цього прийняття призначений на стипендії для студентів, які вивчають історію ЗДА.

● **Велика більшість членів Об'єднаних Націй** погодилась з твердженням представника ЗДА, що комуністичні країни, Північна Корея і Північний В'єтнам, не можуть стати членами цієї організації, бо вони не є суверенними державами. Обидві ці країни, відрізані від матірного пня, південної Кореї і південного В'єтнаму, цілком залежать від комуністичного Китаю.

● **Кол. англійський прем'єр Антоні Іден,** який в січні ц. р. з уваги на стан здоров'я і політичну прогру в Суеській кризі, зрікся свого посту, а в квітні ц. р. перейшов у ЗДА операцію печінки, все ще не вернувся до повного здоров'я. Лікарі радять йому „продовжити час дуже обережної реконвалесценції".

● **В еспанському місті Валенсія** згинуло під час повені 100 осіб, але ймовірно відкриють ще більше жертв, коли закінчиться очищування міста від руїн і намулу. Посадник міста маркіз Дель Турія заявив, що 75% промислових і торговельних закладів — знищені. Пожежні дружини, стягнені з довкільних місцевостей у промірі 250 миль, все ще випомповують воду з залитих домів, а військові вантажні авта вивозять мул і груз.

ЗМІНА АДРЕСИ!
Ще раз пригадуємо нашим передплатникам, що змінюють місце свого побуту, щоб одночасно з повідомленням про зміну адреси обов'язково присилали поштовими марками 10¢ за виготовлення нової адресової кліші, а членове УНСоюзу ще й число свого Відділу.
Адміністрація „Свободи"

Сповнені глибоким смутком повідомляємо, що дня 9-го жовтня 1957 року, на 31-ому році життя, помер нагло в Авґзбурзі — Німеччина,
НАШ СИН, БРАТ і СВОЯК
бл. п. Олександер Юліян НАПАДІЄВИЧ
студент медицини університету в Гайдельберґу, член студ. Т-ва „Обнова" в Німеччині, член 207 Відділу „Провидіння" в Нюарку — похований на вічний спочинок в Мюнхені — Німеччина.
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
враз з
ПАНАХИДОЮ
буде відправлена
в СУБОТУ, дня 26-го ЖОВТНЯ 1957 року
о год. 10-ій рано
в укр. кат. храмі св. І. Хрестителя в Нюарку при вул. Мортон.
До участи у тих Богослуженнях запрошують Рідню, Приятелів, Товаришів Покійного і Знайомих
горем прибиті
СТЕФАНІЯ — мати
РОМАН — брат
д-р Микола **РИБАК**
д-р Юрій **РИБАК** з дружиною — свояки

ВІДЗНАЧЕННЯ 40 КАПЕЛЯНІВ ФЛЬОТИ З 14 КРАЇН

Ню Йорк. — У четвер 10-го жовтня прибули до ЗДА 40 капелянів фльоти з 14-ох країн, членів НАТО. Вони братимуть участь у конференції в Квантіно, Вірджінія, а 26-го жовтня на їх пошану влаштують прийняття в готелі „Пляза" в Ню Йорку, на якому промовлятиме посадник Ню Йорку Роберт Ваґнер. Капеляни фльоти, як гості секретаря фльоти Томаса С. Ґейтса, відвідають фльотські інсталяції по обох побережжях ЗДА і 28-го жовтня відлетять до Европи.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

ПОНҐСТАВН, О. — Б-во св. І. Хрестителя, Відд. 230, повідомляє своїх членів, що в неділю, 27-го жовтня, о год. 3-ій по пол., у своїй домівці — 914 Franklin Ave., відбудуться надзвичайні збори, в справі одобрення Братського статуту. Проситься усіх членів, що належать до братської каси, прибути на ці збори, щоб оминути всяких нарікань. Пригадується про забаву в дні 2-го листопада. — М. Мушинський, гол.; П. Ліщак, секр.

БОСТОН, Масс. — Місячні і триквартальні збори Відд. 374, відбудуться 27-го жовтня 1957 року, під ч. 152-154 Тейлор вул. в Бостоні, зараз по Службі Божій, о год. 12:30. Просимо членів прийти, а хто має нових членів — привести на ці збори, щоб вписати їх у члени УНСоюзу. На порядку нарад: звіти з забави, справа пожвавлення організаційної діяльності Відділу і справа 30-літнього ювілею 374 Відділу УНС. — І. Назар, гол.; М. Волощук, кас.; М. Кисіль, фін. секр.

Посмертні Згадки

ТЕОДОР СТОЯКЕВИЧ — (STOAKES), член 152 Відд. УНСоюзу в Нюарку, Н. Дж., помер 19-го жовтня 1957 р. Покійний народився 1888 р. в Ляшках Гірних, пов. Бібрка, Зах. Україна. Залишив у смутку дружину Палагну і дітей, Івана, Мирослава і Анну. Похорон в середу, 23-го жовтня, з пох. заведення Литвина в Нюарку. — В. Й. П!

МИХАЙЛИНА БАКОВСЬКА, членка 393 Відд. УНСоюзу в Ню Йорку, померла 9-го жовтня 1957 р., по довгій і тяжкій недузі, проживши 67 років. Залишила в смутку дві замужні доньки Ірину і Магдалину, двох зятів і троє внуків. Належала до УНСоюзу від 1938 року. Народилася в Жидачеві, пов. Жидачів, Зах. Україна. Похорон відбувся 14-го жовтня з пох. заведення до укр. кат. церкви в Бронксі, Н. П. — В. Їй П!
Михайло Литвин, секр.

РОЗШУКИ

Пошукую
АНТОНА ВОЛОВИНУ,
із Чернева, пов. Рогатин.
Хто знав би про нього, прошу писати на адресу:
Dmytro MELNYK
246 Belgrade Ave.
Roslindale, Mass., USA

Пошукую
КЛИМОНА КАРДАШ,
зі с. Пантна, пов. Горлиці, який мешкав на Маґурі, а в 1942 р. виїхав до Німеччини. Хто знав би про його долю, або він сам, прошу написати до тети:
Antonina RUSINKO
28 Kensington Ave.
Auburn, N. Y.

Пошукую брата
ІВАНА ІЛЕЧКО,
родом зі с. Залісці, коло Ходорова. Хто знав би щонебудь про його долю, або він сам, прошу ласкаво писати на адресу:
M. ZACHKA
319 W. 38th St.
New York 18, N. Y.

Пошукую
АНТОНА ПАВЛЮКА та його сина МИХАЙЛА ПАВЛЮКА,
зі с. Комарів, пов. Сокаль. Вони мають знаходитися в Америці. Пошукує за ними сестра і тета Анєлька Павлюк, зам. Коцюк, яка була у Франції, а тепер живе у Филаделфії. Моя адреса:
Anielka PAWLUK z. KOCIUK
748 N. 24th St.
Philadelpia 30, Pa., USA

Марія Підкорчемна, зі села Жуків, пов. Золочів, пошукує стриєчну сестру **НАСТЮ ПІДКОРЧЕМНУ,** зам. **ГОЛОВКА** і **ГРИНЯ ЗАДОРОЖНОГО.** Маю листа від сестри зі с. Кропивна. Сестро, або Ваші діти — зголосіться. Писати на адресу:
Marija POCILUJKA
5930 Lillion
St. Louis 20, Mo.

Пошукую
ВАСИЛЯ ТРИНЧУКА,
з села Сваричев.
Хто знав би про його адресу, прошу ласкаво повідомити на адресу:
Jozef WASYLKIW
4423 Military
Detroit 10, Mich.

ТАРЗАН, ч. 3953. Глузування.

Коли колоди затрималися біля загорожі, француз і його помічник прив'язали їх линвами.

А тоді підільмайний кран витягнув колоди на берег.

— Чи це можливо, месьє Голл, — засміявся Генрі, що я вже виконав контракт, а ви ще навіть не починали?